

Štadijon ni kriv za smrt

Ža samomor mariborskega podjetnika Ivana Selinška, lastnika podjetja Varkos, ni kriva izgradnja štadijona v Stožicah – hčerka Katja in sin Bojan sta poudarila, da so dolžniki povsem drugi, največji je mariborsko podjetje MTB – Ivan Selinšek je po opravljenem projektu v Stožicah nameraval v pokoj – Ženi je obljubil, da bo skrbel za prevoz vnukov v vrtec in šolo, nato pa bosta skupaj urejala vinograd

PESNICA PRI MARIBORU,
11. MARCA

Povozile so me barabe,« je na začetku poslovnega pisma, namenjenega hčerki Katji in sinu Bojanu, zapisal mariborski podjetnik Ivan Selinšek, solastnik ključavničarskega podjetja Varkos iz Pesnice pri Mariboru. Nato je v hišici na Malem Lošinjju na Hrvaškem storil samomor. Njegova velika družina je posmrtno ostanke na pobreškem pokopališču pospremila na zadnji poti. Med številnimi pogrebci je bilo prepoznati tudi znane obraze iz slovenske gradbeniške industrije. Vsem bo Ivan Selinšek ostal v dobrem spominu kot priden delavec in predvsem pošten podjetnik, ki so ga striji preveliki pritiski. Družinsko podjetje, katerega solastnika sta leta 2003 postala tudi njegova hčerka in sin, je Ivan Selinšek ustanovil davnega leta 1987. Prav na svoj rojstni dan, 22. julija, je dobil dokumente za dovoljenje za obratovanje. Iz malega podjetja je raslo veliko in leta 2006 je Selinšek skupaj z otrokoma postavil povsem nov, velik proizvodni objekt v

Ivan Selinšek ni držal prejškov.
(Foto: Jari Dolinšek)

Pesnici pri Mariboru. »To podjetje je bilo njegov ponos,« pravi Katja.

»Oče je bil vedno močan. Četudi so nastale težave, nikoli ni nikomur niti nakazal, da bo storil kaj takšnega. Tudi bratu Francu, ki ima kleparsko podjetje in sta se veliko družila na skupnih gradbiščih, ni rekel ničesar. Še dan pred njegovim izginotjem sva imela pogovor, na katerem sva ugotovila nekaj pozitivnih stvari,« je s solzami v očeh razlagala Katja Selinšek. Naslednjega jutra je Ivan sedel za volan svojega jeklenega konjička, češ da se odpravlja na sestanek s podjetjem Gradis za izgradnjo nacionalnega štadijona v Stožicah. Toda že nekaj metrov od sedeža svojega podjetja je izklopil mobilni telefon.

»To je moral že nekaj časa načrtovati. Nekdo se ne odpelje v afektu 600 kilometrov daleč, potem prespi in naslednji dan naredi usodni korak,« je dodal sin Bojan. Čeprav ga je iskala vsa družina, so sledi za izginulim očetom našli šele naslednji dan, ko so prek telefona vzpostavili stik z žensko, ki dela na recepciji na Malem Lošinjju. Prosili so jo, naj gre pogledat do njihove hiške. Pred njo je bil parkiran avtomobil z mariborskimi registrskimi tablicami, ki ga je uporabljal Ivan Selinšek. Toda pomoč je prišla nekaj ur prepozno, podjetnik je bil že mrtev. Zapustil je tudi pet poslovnih pisem, naslovljenih na mamo, ženo, hčerko in sina, brate in vnuke. Sin in hčerka sta se odločila in razkrila njegovo vsebino. Ivan Selinšek razkriva, zakaj se je odločil za najbolj nerazumljiv korak. Obenem je pozval otroka, naj izpeljeta projekt izgradnje štadijona v Stožicah, nato pa naj podjetje »pottisneta« v pri-

silno poravnavo. »Zadnje prav zagotovo ne pride v poštev. Podjetja ne bomo dali v prisilno poravnavo. Podjetje ima za dva milijona evrov neplačanih terjatev, a to je še vedno manj od naših dolgov,« je karte na mizo položila Katja. Njen brat je dodal: »Kdo vse nam je dolžan? Če vam to začnem razlagati, imate v vašem časopisu premalo prostora.«

Največji dolžnik je mariborsko podjetje MTB. Gradbeno podjetje, ki je na veliko gradilo v Mariboru in okolici, je Selinškovim dolžno več kot pol milijona evrov. Nekatere terjatve segajo v leto 2008. »Zanje smo delali jeklene konstrukcije za objekte, kot so Magdalena 3 in hotela v Rogaški Slatini ter minoritski samostan v Mariboru. Najhuje je, da te postrani gledajo, ko greš prosit za svoj denar,« je ogorčena Katja. A s tem dolžnikov še ni konec, na seznamu so domala vsa večja slovenska podjetja, s katerimi je sodeloval Varkos.

Otroka pokojnega podjetnika vesta, da je bil štadijon v Stožicah očetu v velik ponos. Zato sta prepričana: »Da mu bo lahko štadijon v velik ponos, bova zdaj poskrbela midva. Na današnji dan je narejenih 80 odstotkov

del. Dela bodo končana v predvidenem in dogovorjenem roku. Obenem morava poudariti, da s podjetjem Gradis skupina G, ki je prevzelo izgradnjo štadijona, naše podjetje nima odprtih terjatev. Gradis je prvi, ki nama je priskočil na pomoč.« A stanje se tudi v podjetju stabilizira. Katja in Bojan Selinšek sta poudarila, da so njihovi delavci (zaposlenih je 67 ljudi) februarja prejeli normalno plačo, potem ko so še mesece pred tem dobivali le 40 odstotkov mesečnih dohodkov. Ivan Selinšek ni več držal, neurejene razmere v gradbenem lobiju so bile zanj prehude. Verjetno je želel s svojim dejanjem opozoriti na nepravilnosti v plačilnem prometu. Njegovi najbližji se sprašujejo, zakaj, ko pa je za naslednje leto načrtoval umik: »Po projektu Stožice je nameraval v pokoj. Ženi je obljubil, da bo skrbel za prevoz vnukov v vrtec in šolo, nato pa bosta skupaj urejala lastni vinograd. Proste trenutke pa je najraje preživljal na morju. Tam si je ob ribolovu najbolje odpočil možgane od vsakdanjega stresa.«

Aleš Androvič

Hčerka Katja in sin Bojan sta sešla preborevala bolečino ob izgubi očeta.
(Foto: Jari Dolinšek)